

φός του ἦτον ἐπίσης· γραφεὺς εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅτι μετὰ τὸ κατὰ τοῦ Βουδρῆ τόλμημα ἀπεσύρθη εἰς τὴν πατρίδα του Τόλωσαν, καὶ διὰ τῶν 25. χιλ. φράγκων. τοῦ μεριδίου του, ἤνοιξεν ἐργαστήριον συρμού. Ὡμολόγησε δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐνταῦθα φυλάκισίν του εἶχε συνεχεῖς μετὰ τοῦ παλαιοῦ σοντρόφου του σχέσεις, ὅτι ἐδοκίμησεν ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν δραπετεύσιν, καὶ διὰ τὸν δηλητηριασμόν του, ἀλλ' ὁ θάνατος τὸν προέλαβε. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ συνένοχος οὗτος — καὶ τὸν ἐμαντεύσατε ἤδη — εἶναι ἐνώπιόν σας, καὶ ὀνομάζεται Φραγκίσκος Μορώ.

— Αἰσχος! ψεύδη! ἐκραύγασεν ὁ ἔμπορος ὀρμήσας κατὰ τοῦ δικηγόρου, αἱ ἀποδείξεις, ποὺ εἶναι αἱ ἀποδείξεις;

— Ἀ! θέλεις τὰς ἀποδείξεις; βεβαίως αἱ ἀποδείξεις δὲν εἶναι εὐκολοί, διότι ὁ Ῥημόντης ἀπέθανεν; ἀπεκρίθη ὁ Ἀλφρέδος προσηλὼν τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἐμπόρου.

— Ἄτιμος συκοφαντία! ἐκραύγασεν ὁ Μορώ, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐπέλαμψεν, ἐπελθοῦσης τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον εἰς τὸν κατήγορον νὰ δικαιολογήσῃ δι' ἀποδείξεων τοὺς λόγους του.

Ἀλλ' ὁ δικηγόρος, ἀρείς ὀλίγον τὸν ἔμπορον νὰ θριαμβεύῃ διὰ τῆς ιδέας του,

— Ἐν τι σημαντικὸν παρέλειψα νὰ σὰς εἰπῶ, ὑπέλαβεν ἀταράχως, ὡς ἂν ἀληθῶς τότε ἐνεθυμεῖτο τι.

Καὶ ἔσυρεν ἐν χαρτίον.

— Ὁ γραφεὺς Μορώ, τὴν ἀκόλουθον τῆς κλοπῆς ἡμέραν, ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ συνενόχου, ἀγγέλλουσαν αὐτῷ τὴν προσπάθειαν τῆς ἀστυνομίας ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ ἐγκλημα. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὕτη ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχὴν ἀμφοτέρων. Τώρα λοιπὸν, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη διατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥημόντη, παρεδόθη εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐκπνεύσεώς του. Ἰδέτε την, εἶπε δεικνύων τῷ Μορῷ τὴν ἄλλοτε ὑπογραφισκὰν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν. Σὺ ἐζήτησις ἀπόδειξιν, καὶ ἐγὼ τὴν ἐζήτησιν, πρὸ δύο μηνῶν, τὴν ἐναργῆ ταύτην ἀπόδειξιν, ἥτις ἔπρεπε νὰ σὲ ταραξῇ μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, ἣν σὺ δὲν ἐλησμόνησας, ἐγὼ δὲ ἐφύλαξα μυστικῇ. Ἐζήτησις ἀπόδειξιν, ἰδέτε την.

Ὁ δὲ Μορώ βλέπων εἰς χεῖρας τοῦ Ἀλφρέδου τὴν ἐπιστολὴν, ἔμεινεν ὡς ἀπόπληκτος, καὶ στοῦψας μετ' ὀλίγον βλέμμα περὶ αὐτὸν, εἶδεν ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Φρουσὼ ἀπεμακρύνοντο μετὰ φρίκης. ἔχυσεν τότε φθοεράν, κραυγὴν, ὁμοιάζουσαν τὴν κραυγὴν τίγρεως κατὰ πλῆθος, καὶ δι' ἐνὸς ὁλμοῦ εὐρέθη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Πρὶν δὲ ὁ κύριος Φρουσὼ προφέρει τὴν πρώτην λέξιν, ὁ Ἀλφρέδος λαβὼν τὰς χεῖρας τῆς Ῥοδάκης καὶ τοῦ Ἰωσήπινου, τὰς ἤνωσε, καὶ οἱ ἐρώμενοι, ἐνοήσαντες τὸν σκοπὸν τοῦ δικηγόρου, ἐρίφθησαν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κλητῆρος.

— Ἐλάτε εἰς τὴν ἀρχαλὴν μου, εἶπεν ὁ γέρον, ἔλατε, τέκνα μου, καὶ ἐσπόμεθα τὸ πρῶτον δα-

κρυ, ὅπερ ἔρρευσεν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ πρὸ τριάκοντα ἡδὴ ἐτῶν. Συγχωρήσατε τὰ κακὰ καὶ τὰ βάσανα, ὧν ἐγὼ ἤμην ὁ αἷτιος.

Τῇ δὲ ἐπιούτῃ εὐρέθη εἰς τὸν πιθμῆνα φρέατος τὸ πτώμα τοῦ Φραγκίσκου Μορώ, ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν δρόμον τῶν Τεχνῶν.

Ἡ Σπάθη λοιπὸν τοῦ Διμοκλέους, ἀποκοπέντος τοῦ νήματος ἀφοῦ ἐκρέματο ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἐνόχου, ἔπεσε καὶ ἐφάνευσεν τοῦ Ῥημόντη τὸν σόντροφον.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 44).

Ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Κλαυδίου Μουριέ.

Ὁ Μουριέ ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἴδῃ τὸν δολοφόνον τοῦ τὸν εἰσαγόμενον ἤδη.

Ἦτον δὲ ἀνὴρ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήτταρπον εἰσέτι ἐκ νεανικῆς δραστηριότητος, ἥτις ἀντιπαρετίθετο πρὸς κόμην ρικνὴν φαιόχρουν.

Ἡ δὲ Σωσάνα ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Πῶς ὁ μεγαλόσωμος αὐτὸς Μουριέ εὐρέθη εἰς τόσῃ ἀδυναμίαν ὥστε νὰ τὸν δολοφονήσῃ αὐτὸς ὁ μικρότερος;

— Να μ' ἀφήσετε μοναχὸν μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ Μουριέ διὰ τόνου συνεσταλμένου αἰὲλ' ἐπιτακτικοῦ. — Ἀ! μάλιστα! εἶπεν ἡ Σωσάνα, προσμένετε νὰ σὰς ἀφήσω μοναχὸν μ' ἕνα δολοφόνον! δὲν κάμνω οὔτε βῆμα ἀπ' ἐδῶ. Ὡ! τοῦ κακοῦ μὲ κυττάζετε μὲ στρογγυλὰ μάτια, θὰ μείνω διὰ νὰ φωνάξω βοήθειαν ἂν ἔλθῃ ἀνάγκη. — Σὲ βεβαίῳ, Σωσάνα, ὅτι δὲν εἶναι κἀνένας κίνδυνος ἀφῆσέ με μοναχόν. — Κύριε Κλαυδίε, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀδυναμίας ὅπου εὐρίσκεσθε, δὲν εἰμπορεῖτε οὔτε ἐναντὶν παιδίου νὰ ὑπερασπισθῆτε. — Δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑπερασπισθῶ, πιστευσέ με, σὲ βεβαίῳ. — Κ' ἐγὼ, δὲν ἐδγαίνω καθόλου ἐδῶθεν. — Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἰμαι περίεργος, καὶ θέλω νὰ μάθω τὸν λόγον ὅστις παρεκίνησε αὐτὸν τὸν ἀθλιὸν νὰ σὰς δολοφονήσῃ. — Σωσάνα, θὰ σοῦ τὸν εἰπῶ ἐγὼ τὸν λόγον, τὸ ἐσπέρας. — Προτιμῶ νὰ τὸν μάθω τώρα τὸ πρῶτον.

Καὶ ἡ Σωσάνα ἐκάθησε, ἡ μᾶλλον εἶπειν, ἐκαρφώθη εἰς ἕνα σκίμποδα, ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ἀνέσει ὡς πράττει τις ἐν ἐδωλῷ τοῦ θεάτρου ὅταν ἐπιθυμῇ νὰ χαρῇ θεώμενος τὴν παράστασιν.

Ὁ δὲ Μουριέ, ἀνέσειε τοὺς ὤμους δι' ἡθους ἀνθρώπου ὅστις ἐνδίδει εἰς τινὰ παρὰ χῶρην.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; εἶπεν ἔπειτα εἰς τὸν κατηγορούμενον. — Βαλεντίνος. — Δὲν ἔχεις κἀνὲν ἄλλο ὄνομα; — Κἀνὲν, ἄλλο καθὼς ὅλοι ὅσοι γεννῶνται κατὰ τύχην εἰς πλοῖον. — Ποῦ ἐγεννήθης;

— Εἰ, Περικλέε, καὶ ὅλοι ὅσοι γεννῶνται εἰς τὸ πέλαγος. — Οὐκ αἶται, μὲ θρασυτέρα, νομίζω, Βαλεντίνε; — Μὲ θρασυτέρα καθὼς οἱ ἀκόλουθοι τῆς αὐλῆς, ἐψιθύρισαν ἡ Σωσάννα. — Ὁ πατήρ μου μὲ ἐβίαζε πάντοτε νὰ ὀμιλῶ δυνατὰ, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος. — Ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σου; — Ὁ ὠκεανός. — Περιττὸν νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν ἦσαι βασιλοφφρων; — Βεβαίως περιττὸν. — Τί παράπονον ἔχεις ἐναντίον μου; — Τὸ εἰξεύρετε. — Ἀπατάσαι. — Αναγνώσατε πάλιν τὴν πρώτην μου ἀνάκρισιν. — Δὲν θὰ μοῦ ὑπαγορεύσης σὺ τί πρέπει νὰ πράξω; ἀποκρίσας τί παράπονον ἔχεις ἐναντίον μου; — Ἦλθα νὰ σὰς προκαλέσω εἰς μονομαχίαν τὸν παρελθόντα μῆνα, ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι σὰς μ' ἀνεγνώρισαν χθές. Ἐσχίσσατε τὴν πρόκλησίν μου εἰς τέσσαρα τεμάχια, καὶ εἶπατε ὅτι εἶμαι τρελλός. Λοιπὸν, χθές, ἐπειδὴ σὰς ἀπήντησα κατὰ τύχην πλησίον τοῦ δρυφράκτου εἰς ἓνα κῆπον, σὰς ἐβίασα νὰ σύρετε τὸ ξίφος σας. Ἐφέρθητε ἀνδρεία, χρεωστῶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; ἐκτυπήθημεν, καὶ δὲν ὑπέρβατε εὐτυχῆς! Ἄ! δά! εἶπεν ἡ Σωσάννα, καλὲ τί σὰς ψάλλει αὐτὸς ὁ αὐθάδης;

Ὁ δὲ Μουριὲ ἐκύτταξεν ἀτενῶς τὸν Βαλεντίνον, καὶ ἀφοῦ ἐμειδίασε.

— Βαλεντίνε, τῷ εἶπε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος. — Τὸ εἰξεύρω, κύριε. — Ὅμως, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Μουριὲ, δὲν θέλω νὰ μὲ νομίσης παίγνιον τοῦ ψεύδους, τὸ ὅποιον σ' ἐνέπνευσεν ἡ γενναιότης σου. . . — Ψεῦδος! εἶπεν ὁ Βαλεντίνος, μήπως ὅ,τι σὰς λέγω δὲν εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια; — Ναί, Βαλεντίνε, οὐδὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια. . . ἐξαιρουμένου τοῦ ψεύδους. . . Ἡ ἡμέρα χθὲς τὸ πρωτὶ ἦτον σκοτεινὴ ἀρκετὰ ὑπὸ τὰ δένδρα, πρὸ τῶν κιγκλίδων, ἀλλ' ἐγνώρισα τίς ἦτον ὁ ἀντίπαλός μου, καὶ δὲν ἦτον βέβαια ἓνας γέρον ἑξήκοντα ἐτῶν καὶ περισσότερον. Ἐκτυπήθην μὲ νεανίαν ῥωμαλέον ὅστις εἶναι φίλος σου, συγγενῆς σου, ἢ κύριός σου, ὅστις ἔχει τοὺς λόγους του ἴσως νὰ μὲνῃ ἄγνωστος, καὶ σὺ θυσιάζεσαι δι' αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ του. . . Μὴ μὲ διακόπτεις, Βαλεντίνε. . . Ἐκεῖνος ὅστις μ' ἐπλήγωσεν εἰς αὐτὴν τὴν μονομαχίαν ἦλθε συχναίς τώρα ἐσχάτως ἐδῶ ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα. — Ὁ Κ. Κάγκελας! εἶπεν ἡ Σωσάννα ἐκπλησσομένη. — Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κλαύδιος, ὁ Κ. Κάγκελας. Βλέπεις, Βαλεντίνε, ὅτι δὲν λέγω τίποτε ψευδές; σου λέγω μάλιστα ὅτι ὁ φίλος σου αὐτός, ὁ συγγενῆς ἢ ὁ Κύριος εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Καλβάδος. . . Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖς, Βαλεντίνε, τὸ μυστικὸν θὰ φυλαχθῇ. Εἰμποροῦς νὰ μὲ φονεύσῃ ὡς ἄνανδρος εἰς ἐκεῖνον τὸν κῆπον, τοῦ ἦτον εὐκολον; ἀλλ' ἐπρωτίμηνσε νὰ διακινδυνεύσῃ εἰς τὴν μονομαχίαν; αὕτη εἶναι γενναιότης τὴν ὅποιαν θέλω ν' ἀναγνωρίσω διὰ γενναιότητος. — Κύριε Μουριὲ, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος συγκινουόμενος, ἀφοῦ τὰ εἰξεύρετε ὅλα, δὲν λέγω πλέον τίποτε; θὰ περιμένω ὅ,τι εἶναι τῆς τύχης μου. — Ἐ! τί θέλεις νὰ ἦναι τῆς τύχης σου; σφίγξ τὴν χεῖρά μου, ἀνοιξε τὴν θύραν, καὶ πήγαινε.

Ἡ δὲ Σωσάννα ὑγέρθη καὶ λαμβάνουσα ὑμῶς τὴν χεῖρα τοῦ Βαλεντίνου τῷ εὐεῖκινε τὴν θύραν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε Μουριὲ, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος, ἀπώθων ἡρέμα τὴν χεῖρα τῆς Σωσάννας; φαίνεται ὅτι δὲν μ' ἐννοήσατε καλὰ. . . Σκεφθῆτε καλῆτερα, κ' ἐπειδὴ εἰσθε εἰς διάθεσιν νὰ πράξητέ τι γενναῖον μὴ τὸ πράττετε ἕως τὴν μέσσην. — Μάτην σκέπτομαι, εἶπεν ὁ Μουριὲ, δὲν ἐννοῶ τίποτε. — Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀπλοῦν, Κύριε Μουριὲ. Πολλοὶ ἐσυλλήφθησαν, ὡς συνένοχοι τῆς δολοφονίας μετὰ τὴν στάσιν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ἐλευθερίας. Χρεωστῶ νὰ μὴν ἀφήσω τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς νὰ διακινδυνεύσωσιν ἐνώπιον δικαστηρίου τὸ ὅποιον εἰμφορεῖ νὰ τοὺς κατατομήσῃ. Ἡ δικαιοσύνη, καὶ μάλιστα σήμερον, ὑπόκειται συχναίς τοιαύτην πλάνην. Ἐπειτα, δὲν θὰ ὑποφέρω βέβαια νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἐκεῖνος ὅστις ἐμονομάχησε μαζὶ σας. Τὸ ὄνομά του πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστον. Καὶ ἐκτὸς τούτων, ἐγὼ ἦλθα καὶ παρεδόθην μόνος μου καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶχα κάμει προηγουμένως τὸ σχέδεόν μου; θὰ κηρυχθῶ μόνος αὐτουργός τοῦ ἐγκλήματος. Τί θὰ φοβηθῶ; τὸν θάνατον! Ὡ! δά! τὸ γῆρά μου ὀλίγας ἡμέρας μοῦ ὑπόσχεται ἀκόμη. Ἡ καταδίκη μου θὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν τὴν δυστυχῆ ὑπόθεσιν, καὶ θ' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰσῶνους. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας κάνεις πλέον δὲν θὰ ὀμιλήσῃ. — Γενναῖος ἄνθρωπος! ἐξεφώνησεν ἡ Σωσάννα δάκρυ τι ἀπολείβουσα; ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ, ποτέ! — Βεβαίως, εἶπεν ὁ Μουριὲ, λίαν συγκινουόμενος; εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ παραδεχθῶμεν, εἶναι ἀδύνατον νὰ συνδράμωμεν μίαν ἀφροσύνην τοιαύτην ἥτις ἀναμφιβόλως σὲ τιμᾷ, ἀλλὰ θὰ μὲ γεμίσῃ αἰσχύνῃ ἐὰν ἀφήσω τὴν ἐκπλήρωσίν της. . . Εἶσαι ἐλεύθερος, Βαλεντίνε, καμμία ἀρχὴ δὲν δύναται νὰ σὲ κρατήσῃ φυλακισμένον οὔτε στιγμὴν περισσότερον. — Καὶ τί θὰ κάμετε τοὺς ἄλλους φυλακισμένους; — Ὅ! ἀπολυθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀμέσως. — Καὶ τί θὰ εἰπῇ ὁ λαός; — Ἄς εἰπῇ ὅ,τι θέλει; ἔπειτα, εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ἐννοῶ τοὺς δολοφόνους μου; — Εἶναι πολὺ σωστὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγει ὁ Κ. Κλαύδιος, παρετήρησεν ἡ Σωσάννα. ὦ! ἐγὼ, σπανίως τὸν κολακεύω. — Μάλιστα, Κύριε Κλαύδιε, νομίζετε ὅτι τὰ ἐξωμαλύνετε ὅλα, ἀλλὰ δι' ἐμὲ τίποτε ἀκόμη δὲν ἔγινε. Πρέπει πάντοτε νὰ ἐξακολουθήσουν αἱ καταδιώξεις. Ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐνεργήσῃ χωρὶς σὰς καὶ παρὰ τὴν γνώμην σας. Ὁ πρῶτος ἀρχὼν τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσεν ὑπὸ τὰς πληγὰς δολοφόνου. Εἶναι ἀνάγκη ὁπωσδήποτε νὰ ἐπιμείνωσι δικαστικῶς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου; καὶ ἰδοὺ πρὸ πάντων τί θέλω νὰ μὴ γίνῃ; ἰδοὺ τί δὲν γίνεται διὰ τῆς ἐκουσίου παραδόσεώς μου καὶ τῆς προσωπικῆς μου καταγγελίας. Τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον φροντίζω εἶναι πάντοτε εἰς ἀσφάλειαν καὶ βλέπετε ὅτι μόνον τὸ σχέδιόν μου τὰ ἐξομαλύνει ὅλα.

Ἐν τῷ δάσει.

Ἀποκόπτοντες τὰ χαμόκλαδα ἐκεῖνα τῆς διηγήσεως τὰ κηλούμενα λεπτομέρειαι διάμεσοι, ἐπανευρίσκωμεν τὴν Κόμητα Πρεσσὺ ἐν μικρᾷ οἰκίᾳ τῆς ἐξοχῆς πλησίον τοῦ Ἑδραίου, παρὰ τῇ Κ. Μουριῇ τῇ μητρὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ τὴν στιγμὴν μαλιστα καθ' ἣν ἀναχωροῦσιν ἀμφότεροι εἰς ταχυδρομικὴν ἀμαξίαν, ἕνεκα λόγου εὐθὺς ἐξηγηθησομένου.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

Φιλτάτῃ μου μητρί.

« Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς εἰπῶ μὲ ποῖον τρόπον ἐμβῆκα εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς σὰς γράφω· πᾶν ὅ,τι εἰς ἐμὴν περιορίζεται εἰς τὰ ἐξ ἧς·
 » εἶμαι πολλὸ ἀδύνατος ὥς μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν·
 » ἀξίότιμοι ἄνθρωποι μὲ περικυκλόνουν μὲ τὰς περιποιήσεις των, καὶ μόλις ἀπὸ τῆς σημερινῆς πρωίας ὁ πυρετὸς καὶ ὁ λῆρος ἐξέλιπον. Ἡ ἀνάβρωσίς μου φαίνεται ὅτι θὰ διαρκέσῃ πολὺ,
 » ἀλλ' ἂν ἦσθε πλησίον μοῦ φαίνεται ὅτι ἀμέσως ἤθελα γίνεαι καλὰ.

« Μὴ γράφετε εἰς τὸν θεῖόν μου· μὴ τὸν ἰδῆτε καθόλου διερχομένη τὰς Βερταλλίας· ἔχω μεγίστην ἀδυναμίαν, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὰ γράψω ὅλα, ἔλατε, καὶ σὰς τὰ λέγω.

» Ἀκολουθήσατε ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας μὲ ὑπαγορεύουν καὶ θὰ εὐρῆτε εὐκόλως τὴν οἰκίαν ὅπου εἶμαι.

« Ἐρωτῶτε ἀπὸ μέρους τοῦ Ξαβιέρου Μείναν περὶ τῆς οἰκίας τοῦ παλαίου δασοφύλακος· θὰ σὰς δώσω τὴν ὁδηγόν· ὁδὸς Ἀραδενδράδος· ἀριθ. 28, εἰς Βερταλλίας.

« Μὴ ἐρωτᾶτε τίποτε περισσώτερον.

« Ὁ φιλοστοργότατος υἱὸς σας.

« Ἀδριανὸς Μουριέ. »

Κατὰ τὴν ζωρὰν ἀνησυχίαν τῆς ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀπεδέξατο θέσιν ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμαξίᾳ τοῦ Κόμητος Πρεσσὺ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦτον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὁ δὲ Πρεσσὺ δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ συνοδεύῃ τὴν νύμφην τοῦ Κλαυδίου Μουριῇ εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίσκεψιν, δὲν ὑπερέβη λοιπὸν τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὅπου ὁ Ἀδριανὸς ἀπετέθη μετὰ τὴν τρομερὰν πρωίαν τῆς μονομαχίας, καὶ, μείνας μόνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἐσκέφθη ὀλίγον περὶ ἐαυτοῦ· ἀφοῦ πληρώσῃ τις τόσῳ μέγα χρέος ἀφοσιώσεως εἰς τὸν πλησίον, τῷ εἶναι συγχεχωρημένον νὰ ἔχῃ καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ ν' ἀναπαυθῇ μετὰ μεγάλῃ ἐκδούλευσιν.

Ὅλοι δὲ οἱ συλλογισμοὶ οὗς ὁ Πρεσσὺ ἐπεσώρευσεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του δὲν παρήγαγον, κατὰ τὸ συνήθες, οὐδεμίαν τινὰ βεβαιότητα ἢ πιθανότητα, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν ἀμφιβόλων ὑποθέσεων ἠδύνατο νὰ διαβλέψῃ ὅτι ἡ Κόμησσα Μαργαρίτα ἦτις διετῆρει μυστικὴν συνεννόησιν μετὰ τοῦ Διονυσίου τοῦ κατοίκου τοῦ Βιροφλαί, δὲν ἦτον ξένη εἰς τὴν μυστικὴν αὐτὴν ἱστορίαν τοῦ

Εὐτέρπ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 45.

Ἀδριανοῦ τοῦ οὕτως ἐγκαταλειφθέντος· ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ θύρας ἐρήμου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους.

Θαρρόν εἰς τὴν μεταμφιέσιν του τὴν ἱστορικὴν, καὶ τὸ διαβατήριόν του ὅπου ἐφαίνοτο πλαστὸν τι ὄνομα καὶ σφραγὶς παραστάτης ἀρχῆς δημοκρατικῆς, ὁ Κόμης Πρεσσὺ ἀπεφάσισε νὰ φωτίσῃ τοὺς συμπερασμούς του διὰ ἐρευνῶν παντὸς εἶδους· διότι παρεδέχετο κυρίως καὶ πῶς ὁμοιαλήθως ὅτι ὑπῆρχε συνεννόησις ἐνοχοῦ μετὰ τῆς Κομήσσης Μαργαρίτας καὶ τοῦ νέου Ἀδριανοῦ· εἰσῆλθε λοιπὸν καὶ διέμεινε εἰς καλύβην τινὰ κρεωπωλῶν μεμακρυσμένην ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Διονυσίου, καὶ πληρόνων ἀδρῶς τὸν ξενοδόχον του ὅπως ἐπιτύχῃ ἀσφάλειαν παρ' αὐτῷ, ἔλαβε θέσιν τινὰ οὐχὶ κατασκόπου, ὅπερ αἰείποτε εἶναι ἀπρεπές, ἀλλὰ παρατηρητοῦ ὑπερ ἐνίοτε ἐπιτρέπεται.

Ἐν δὲ τούτοις ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος ἀνέμενε πάντοτε ἓνα τῶν ὑπεσχεμένων ἀποστόλων καὶ οὐδένα ἔβλεπεν ἐρχόμενον· ἡ βραδύτης δὲ αὐτῇ τῷ ἐφαίνετο ὅσημέραι μᾶλλον ἀλλόκοτος καὶ μᾶλλον ἀνεξήγητος. Ἀπαυδήσας εἰς τὴν προσδοκίαν ἔγραψεν ἐπιστολήν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, δι' ἧς ἐξητεῖτο συνέντευξιν, διὰ νὰ προτείνῃ τὸ σχέδιον μεταναστεύσεως εἰς Ἀγγλίαν. ἔχων τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἐπορεύθη πρωίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὸ Βυροφλαί, ἐλπίζων ὅτι ἔμελλεν ἐξ ἐμπνεύσεως νὰ εὕρῃ τὸν τόπον καὶ τὸν καιρὸν διὰ ν' ἀποστείλῃ τὸ γράμμα του εἰς τὴν Κόμησσαν.

Ἐνῷ δὲ περιπόλει, τὴν ἐπιστολήν ἔχων ἀνὰ χεῖρας, διὰ τοῦ μήκους τῶν τοίχων τῆς ἐπαύλεως, ἐπιφλασσόμενος νὰ κρυφθῇ ἐν τῇ ἀνάγκῃ ὀπίσω τῶν ἄκρων δένδρων τοῦ δάσους, ἤκουσε θόρυβον βημάτων καὶ στρέφων τὴν κεφαλὴν διὰ μιᾶς, εἶδε πρῶτον καὶ διέκρινεν ἔπειτα τὸν Κόμητα Πρεσσὺ.

Ὁ Κόμης ἐχαίρετῃ τὸν Χενιέρον διὰ τῆς κομψῆς ἐκεῖνης εὐγενείας, ἥτις ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ὁμοιάζει κεραυνὸν, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς ἂν τὸν ἀπῆντα εἰς δενδροστοιχίαν τινὰ περὶπάτου.

— Φαίνεται, τῷ εἶπε, Κύριε ποιητὰ, ὅτι θηρεύομεν ὁμοῦ, καὶ ὅτι βαδίζομεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν. — Μοῦ εἶναι βεβαίως συγχωρημένον, εἶπεν ὁ Χενιέρος δι' ἀπαθείας καλῶς ἐκδηλουμένης, νὰ θηρεύω ἀφοῦ καιροῦ οἱ νόμοι τῆς θήρας κατέστησαν ἀνεκτιχοὶ εἰς τὰ κτήματα τῆς Δημοκρατίας. — Λαμπρὰ! εἶπεν ὁ Κόμης γελῶν· εὕρισκόμεθα ἀμφότεροι εἰς τόπον συνεντεύξεως. Γνωρίζετε κανένα κάπρον, ἢ τὸ ἄστυλόν του ὅπου καταφεύγει; — Κύριε Κόμη, εἶπεν ὁ Χενιέρος, μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ προοίμια ταῦτα εἶναι ὀχληρὰ καὶ ἀνάξια ἡμῶν. Ἐπρεπε θαρραλαιότερον νὰ προβῇτε εἰς τὸ ζήτημα, καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὰς ἀποκριθῶ. Περιέργον! φίλτατε ποιητὰ, μοῦ φαίνεσθε νόστιμος!

Ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ ἰδῆτε θαρραλαιότερον προβαλλόμενον τὸ ζήτημα, τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ

τὸ προβάλετε ὡς ἄνδρες ὁ πρῶτος σεις ; Τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ ὁμιλῶ μαζὶ σας μέχρις ἐσπέρας περὶ ἀντικειμένων ἀδιαφόρων καὶ μάλιστα, ἐὰν τοῦτο σᾶς διασκεδάξῃ, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀξιόλογόν τι κυνήγιον τὸ ὁποῖον ἐκάμαμεν εἰς τὸ δάσος τοῦτο μετὰ τὸν Κ. Γράβην τὴν 12 Ἰουλίου 1789, ὅπου εἶδμεν τοὺς κύνας μας ὁλοὺς συμπλακέντας . . . Λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε παρὰ τὸ δένδρον τοῦτο, θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅλα τὰ εὐφυῆ μηχανήματα τὰ ὅποια μᾶς ἐπαιξεν ἓνας ἀγριόχοιρος εἰς τὴν φωλεάν του ἔταν ἡναγκάσθημεν νὰ τὸν ἐξοτρήνωμεν *εἰριπιοι*. — Κόμη Πρεσσύ, εἶπεν ὁ Χενιέρος, καταχρᾶσθε τὴν ἀστείότητα. — Ὁ λόγος σας εἶναι ὑπερήφανος, ποιητὰ, ἀλλὰ δὲν ἔρχεσθε θαρράλειως εἰς τὸ ζήτημα. — Κόμη Πρεσσύ, δὲν ἔχομεν καὶ οἱ δύο τὰ μόνα ὅπλα τὰ ὅποια δύνανται νὰ μᾶς ἀπαλλάξωσι τῶν λόγων, τώρα ὅτε οὐδὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, τὸ εἰσεύρετε καλὰ. — Τοῦτο εἶναι ἀπειλὴ σκοτεινὴ, Κύριε Χενιέρε, ἀλήθεια ; — Προτείνω θαρράλειως τὸ ζήτημα, Κύριε Κόμη. — Θέλετε λοιπὸν νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς μονομαχίας ; — Δὲν ἔχω ἄλλην ἐξήγησιν νὰ σᾶς δώσω, Κύριε Κόμη. — Ἀπατᾶσθε, φίλτατέ μου ποιητὰ. — Εἶμαι μόνος δικαστὴς τῆς ἀπάτης μου, καὶ δὲν τὴν ἀναγνωρίζω — Συγγνώμην, Κύριε Χενιέρε, θὰ τὴν ἀναγνωρίσετε διότι εἴσθε ἄνθρωπος καλῆς πίστεως καὶ τίμιος, καὶ σᾶς προκαλῶ νὰ τηρήσητε σιωπὴν ὅταν σᾶς ἀποτείνω ἐρωτήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς τιμῆς σας . . . Εἴσθε ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῇτε τὴν Κόμησσαν Μαργαρίταν ; — Ὁχι, Κύριε Κόμη. — Ἄ ! Κύριε Χενιέρε, συγχωρήσατέ με, ἡπατήθην· ἤλπιζα εἰς τὴν καλὴν σας πίστιν καὶ τὴν τιμὴν. — Καλὰ, Κύριε Κόμη· ἤκουσα· προτιμῶ προσβολὴν ἄμεσον, ὕβριν ἐλτοξευμένην κατὰ σκοποῦ, διότι τοῦλάχιστον αὐτὴ ἀπαλλάττει πάσης ἄλλης ἐξηγήσεως· ἀνὴρ ὕβρισθεις δὲν ἀποκρίνεται πλέον . . . Κύριε Κόμη, ποῦ θὰ σᾶς εὕρω αὐριον ; — Καλὰ ! εἶπεν ὁ Κόμης, ἐπιμένει πάντοτε εἰς τὴν μονομαχίαν του ! Ἀλλ' ἐγὼ δὲν σᾶς ὕβρισα· οὔτε ζητῶ καθόλου τὴν μονομαχίαν σας, οὔτε ἀποδέχομαι τὰς εὐφυνεῖς ταύτας περιφράσεις. Τὸ εἰσεύρετε νομίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἀνανδρὸς· εἰσεύρετε πῶς μεταχειρίζομαι τὸ ξίφος· εἰσεύρετε ὅτι ἐπέτυχα ἑκατὸν μονομαχίας ! Τί λύσαν ἔχετε νὰ δοκιμάσετε μονομαχίαν μετὰ τὸν Κόμητα Πρεσσύ ; διότι εἴσθε ποτὲ ἀνθυπολοχαγὸς εἰς Ρουϊάλ Ἀγ-γουμονὰ ὅπου μονομαχοῦσι πολὺ ἀχρεῖα· αὐτὸ τὸ εἰσεύρω καλὰ διότι ἤμην ἐκεῖ συνταγματάρχης εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν. Ἀγαπητὲ ποιητὰ, ἡ γραφὶς σᾶς ἀπάλυνε τὴν χεῖρα. Ἐὰν ἐπιμένετε, σᾶς ὑπόσχομαι ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἡ μονομαχία δὲν θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τοῦδε πολὺ, καὶ μολονότι ἔχετε τὸν βραχίονά σφιγμένον, τὸ ξίφος μου συμπλεκόμενον μετὰ τὸ ἰδικόν σας θὰ τὸ σφενδονίσει εἰκοσι βήματα μακρὰν σας καὶ τότε τί θὰ εἰπῇτε ; — Ὡς εἶπῶ, Κύριε Κόμη, ὅτι εἴσθε ἓνας αὐθάδης. — Πολὺ καλὰ, ἔστω, συμφωνῶ ὅτι εἶμαι ἓνας αὐθάδης . . . Θέλετε νὰ κτυπηθῇτε, θὰ κτυπηθῇτε.

Ἀλλ' ἐὰν σᾶς πᾶραχωρήσω τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν, θέλω εἰς ἀμοιβὴν, νὰ ἐπιτύχω μίαν ἄλλην ἀπὸ σᾶς. Ὡς μετὰ τὴν δώσετε, Κύριε Χενιέρε ; — Ἐὰν αὐτὴ . . . — Τίποτε ἐὰν ! Πῶς ! κάμνω πᾶν ὅ,τι θέλετε, σᾶς ὑπακούω, κύπτω ἐνώπιον τῶν ποιητικῶν φαντασιῶν σας, καὶ μοῦ ἀποποιεῖσθε ἱκανοποιήσιν τινα ἀθῶαν τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ ; — Δὲν τὴν γνωρίζω. — Ὡς μετὰ τὴν δώσετε, λόγῳ τιμῆς ; — Ὡς κτυπηθῇτε ἐπομένως, Κύριε Κόμη ; — Μάλιστα. — Πολὺ καλὰ, ὁμιλήσατε, Κύριε, ἐρωτήσατέ με θὰ σᾶς δώσω πᾶσαν ἱκανοποίησιν — Ὡς μ' ἀποκριθῇτε ἐντίμως δι' ἐνὸς *Ναὶ* ἢ *ὄχι* ; — Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι, Κύριε Κόμη. — Ὁ ὄρκος σας εἶναι ἐπίσημος ὁ οὐρανὸς τὸν ἤκουσε . . . Κύριε Ἀνδρέα Χενιέρε εἴσθε ἐραστὴς τῆς Κομήσσης Μαργαρίτας ; — Ἰδοὺ μία ἀλλόκοτος . . . — *Ναὶ* ἢ *ὄχι* ; διέκοψεν ὁ Κόμης διὰ τόνου τὰ μάλιστα ἐπιτακτικῶς. *Ναὶ*, ἢ *ὄχι* ; . . . Εἰσεύρω καλὰ ἐγὼ τὸν λόγον ὅστις με ἀναγκάζει νὰ σᾶς προτείνω τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν ἐρώτησιν . . . ὤρ-κίσθητε νὰ μ' ἀποκριθῇτε ἐπὶ τῆς τιμῆς σας . . . εἴσθε ὁ ἐραστὴς τῆς Κομήσσης Μαργαρίτας ; — Ὁχι. — Τὸ ὀρκίζεσθε ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ, ὑψώνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ Θεόν ; — Τὸ ὀρκίζομαι ! — Τὸ ὀρκίζεσθε εἰς τὴν κόριν τῆς μητρὸς σας ; — Μάλιστα, Κύριε Κόμη, εἰς τὴν κόριν τῆς μητρὸς μου. (ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Γραμμικὴν ἱχνογραφίαν διδάσκονται οἱ τῶν ἀνωτέρων 4 κλάσεων μαθηταὶ ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰς γραμμὰς καὶγωνιώδη σχήματα, φθάνουσι ἱχνογραφοῦντες ἀγγεῖα, ἔκτυπα, σχέδια, προβολὰς, εἰκόνες μηχανῶν, προστάσεις κτλ. (πρόστασις ὀνομάζεται ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων λεγομένη *elevation*, ἥτις σημαίνει εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τὴν δι' ἱχνογραφίας παράστασιν τοῦ προσώπου ἐνὸς κτιρίου· ἡ λέξις πρόστασις, εὐρίσκεται σημαίνουσα τὸ αὐτὸ εἰς παλαιὰς ἐπιγραφάς) Τὸ μάθημα τοῦτο εἶναι χρησιμώτατον εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον οἰασθόποτε τάξεως· διότι διὰ τῆς γραμμικῆς ἱχνογραφίας δύναμεθα νὰ παραστήσωμεν ὅλα ἐν γένει τὰ ἀντικείμενα, καὶ νὰ δώσωμεν δι' αὐτῆς εἰς πάντα τὰ βιομηχανικὰ ἔργα ἡμῶν πολλὴν καλλονὴν καὶ κομψότητα, πρὸς δὲ καὶ νὰ προετοιμάσωμεν τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς πλεονα κατάληψιν πάσης γνώσεως καὶ πάσης ἐπιστήμης.

Ἡ Γραμματικὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς διαιρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ὀρισμοῦ τῶν μερῶν τοῦ λόγου καὶ φθάνει, διδάσκουσα γενικὰς ἰδέας περὶ παραγωγῆς, συνθέσεως καὶ συντάξεως· καὶ αἱ μὲν